

Sygn. akt: I C 193/22 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2022 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Marek Osowicki
Protokolant:	sekretarz sądowy Marta Trzebiatowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 października 2022 roku w C.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko M. O.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 193/22 upr

UZASADNIENIE

W dniu 6 kwietnia 2022 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł do tut. Sądu pozew przeciwko M. O. o zapłatę kwoty 8 287,97 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 7 517,97 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu. Powód wskazał, iż w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie na podstawie art. 505³³ k.p.c. umorzył postępowanie prowadzone pod sygn. VI Nc-e 1873011/21, gdzie pozew został wniesiony w dniu 28 grudnia 2021 r.

W uzasadnieniu pozwu powód wywodził, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej udziela pożyczek. Dochodzona wierzytelność wynika natomiast z umowy pożyczki odnawialnej nr (...) zawartej przez powoda z pozwanym w dniu 21 grudnia 2017 r. w formie elektronicznej poprzez stronę (...)pl. (...) tej umowy było udzielenie pożyczkobiorcy pożyczki odnawialnej, wypłacanej w formie bezgotówkowej na rachunek bankowy pozwanego, natomiast pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu wypłaconych mu środków wraz z oprocentowaniem i innymi opłatami (§ 2 ust. 1 i 2 umowy). Całkowita kwota pożyczki, czyli kwota udostępnionych środków pieniężnych w formie limitu wynosiła 5 000,00 zł.

Powód podnosił, iż strona pozwana nie wywiązała się z postanowień umownych i nie spłaciła należności w ustalonym terminie. Na niezapłaconą kwotę 8 287,97 zł składają się: kwota: 5 000,00 zł tytułem niezapłaconego kapitału wynikającego z umowy pożyczki nr (...); kwota 194,52 zł tytułem odsetek kapitałowych należnych na podstawie § 4 ust. 1-5 umowy; kwota 770,00 zł tytułem opłat związanych z udzieleniem i obsługą pożyczki zgodnie z tabelą opłat i prowizji stanowiącą załącznik do umowy; kwota 2 323,45 zł tytułem odsetek maksymalnych za opóźnienie w zapłacie pożyczki liczonych od niezapłaconej wartości kapitału od dnia 14 maja 2018 r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu tj. 27 grudnia 2021 r.

Pozwany M. O. wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany zaprzeczył, aby kiedykolwiek zaciągnął zobowiązanie u powoda. Wyjaśnił, iż po raz pierwszy założył konto bankowe w dniu 23 marca 2020 r., kiedy zaczęła się pandemia covid, w celu wypłaty zasiłku socjalnego, i jest to konto w banku (...) S.A. Nigdy nie zakładał kont bankowych w innych bankach, nie posiada internetu, komputera i smartfona, przez które mógłby zaciągnąć pożyczkę. Nie posiada również zdolności kredytowej, a co za tym idzie żadna instytucja kredytowa nie udzieliłaby mu jakiegokolwiek pożyczki. Pozwany wywodził, iż kilka lat wcześniej jego dokumenty zostały skserowane przez dwóch znajomych i od tej pory na jego nazwisko przychodzą różne wezwania i dokumenty dotyczące zakupów jakichś drogich sprzętów, których nie posiada.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 grudnia 2017 roku, w formie elektronicznej poprzez stronę (...) spółka (...) Sp. z o.o. zawarła umowę pożyczki odnawialnej nr (...) z pożyczkobiorcą zarejestrowanym jako M. O.. Na podstawie tego stosunku prawnego pożyczkobiorcy został udostępniony limit w wysokości 10 000,00 zł na czas nieokreślony, w ramach którego następowała wypłata środków pożyczki po złożeniu przez pożyczkobiorcę dyspozycji. Każda spłata pożyczki umożliwiała ponowną wypłatę – do kwoty udostępnionego limitu. Spłata wypłaconej pożyczki miała następować poprzez comiesięczną wpłatę kwoty minimalnej, uzgodnionej z pożyczkobiorcą.

(dowód: umowa pożyczki odnawialnej nr (...) z dnia 21.12.2017 r. k. 9-15, formularz informacyjny k. 16-18, potwierdzenie dokonania wpłaty w kwocie 1,00 zł k. 19).

W dniu 22 grudnia 2017 roku powód wypłacił na rachunek bankowy nr (...), wskazany przy rejestracji, na nazwisko M. O., kwotę 5 000,00 zł. Tego samego dnia dokonano wypłaty kwoty 5 000,00 zł.

(dowód: wydruk potwierdzenia wykonania transakcji płatniczej k. 20).

Na poczet zobowiązania nie dokonano jakiegokolwiek spłaty kwoty minimalnej. W związku z brakiem wypełnienia obowiązków wynikających z umowy pożyczki, powód wystosował na nazwisko pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 28 kwietnia 2018 r. oraz wypowiedzenie w/w umowy. Wypowiedzenie zostało wysłane na adres pozwanego listem poleconym w dniu 28 kwietnia 2018 r.

(dowód: potwierdzenie nadania przesyłki k. 24, ostateczne wezwanie do zapłaty wraz z wypowiedzeniem k. 25).

Pozwany posiada rachunek bankowy o nr (...).

(dowód: k.54).

W KPP w C. obecnie nie toczy się postępowanie przygotowawcze z zawiadomienia M. O. dotyczące wyłudzenia na jego szkodę pożyczek i zakupów na raty.

(dowód: informacja k. 59).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie pozwany zakwestionował powództwo co do zasady twierdząc, iż nie brał nigdy żadnej pożyczki przez Internet, w formie elektronicznej i nie wysyłał żadnej złotówki ze swojego rachunku bankowego, nie potrafi wykonywać przelewów internetowych, nie ma komputera ani smartfona, nie posiada Internetu. Posiada rachunek bankowy dopiero od 23.03.2020 r. w (...), na który (...) przelewa mu zasiłek. Wcześniej nie miał żadnego konta w banku. Znajomy dał mu koniaku i zrobił zdjęcia dowodu osobistego i prawa jazdy.

Wobec powyższego, skoro strona pozwana zakwestionowała zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia, to w toku niniejszego procesu powód winien udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość dochodzonej wierzytelności.

Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu (onus probandi) spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradiktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są, po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie.

W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest obowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym obie strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W przedmiotowej sprawie powód celem wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył jedynie niepodpisany przez strony wydruk ramowej umowy pożyczki odnawialnej nr (...) z 21.12.2017 r. wraz z załącznikami oraz potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej z 16.12.2017 r. i wydruk przelewu z rachunku bankowego z 22.12.2017 r.

W ocenie sądu, należy, zatem przyjąć, że ramowa umowa pożyczki, określała jedynie zasady udzielenia pożyczek, samo jej zawarcie nie skutkowało udzieleniem pożyczki.

Pozwany zakwestionował by to z jego rachunku wpłacono na rzecz powoda kwotę 1 zł i by to na jego rachunek wypłynęła kwota pożyczki.

Zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 720 k.c. na powodzie spoczywa ciężar dowodu wykazania faktu zawarcia umowy pożyczki i aktualizacji roszczenia o jej zwrot. Brak takiego dowodu skutkuje uznaniem, że pozwana nie była stroną umowy pożyczki (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 1 października 2019 r. I ACa 325/19 LEX nr 2855263).

W sytuacji możliwości dokonywania przelewów bankowych przez Internet w których numer wskazanego rachunku bankowego nie musi być zgodny z wskazanym nazwiskiem posiadacza, oraz zakwestionowania przez pozwanego istnienia zobowiązania, strona powodowa winna wykazać, iż to pozwany jest faktycznie stroną zawartej na odległość umowy pożyczki.

Strona powodowa nie przedstawiła wydruku procesu rejestracji pozwanego na portalu i wydruku utworzenia konta oraz wskazanych tam danych i informacji o zdolności kredytowej oraz jej badania i oceny jak i potwierdzenia tożsamości pożyczkobiorcy, poddania jego numeru telefonu komórkowego, pobrania przez pozwanego formularza informacyjnego dla pożyczki, zgodnie z załącznikiem nr 2 Regulamin udzielania pożyczek przez (...) sp. z o.o.

Strona powodowa, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, na powyższą okoliczność istnienia zobowiązania pozwanego nie przedstawiła niebudzących wątpliwości dowodów.

Z tych przyczyn powództwo należało uznać za niewykazane.